

पोलीस ऑफिसर्स ने जेव्हा सोनू व स्किपरच्या करामतीबद्दल ऐकले तेव्हा तर ते फारच खुश झाले.

"गीता ताई, तुमचा हा कुत्रा...सोनू नाव ना त्याचे? आणि हा दुसरा...स्किपर. अगदी पोलिस कुत्रे होण्याची लायकी दाखवली बरं ह्यांनी!" ऑफिसर राउत चोराच्या हातात बेड्या घालत म्हणाले.

"त्यांना ऑफिसर सोनू आणि ऑफिसर स्किपर अशी पदवीच दिली आहे आज आम्ही !" ऑफिसर कदम हसत म्हणाले.

त्या बागेत जणू सत्कारच झाला सोनू आणि स्किपरचा. कुत्र्यांना बघायला गर्दी तर जमलीच होती. बायका -मुलांनी खूप कौतुक केले कुत्र्यांचे. ऑफिसर राउत इतके खुश झाले की दोन दिवसात सोनू - स्किपर साठी मेडल्स पण तयार केली. मेडल वाली कॉलर घालून जेव्हा सोनूला गीता फिरायला घेउन जायची तेव्हा मुलं सोनू भोवती गोळा होऊन त्याचे लाड करायची.

जेव्हा गीताने स्वतःच्या मुलांना सोनूच्या करामतीबद्दल सांगितले तेव्हा मुलांनी उन्हाळ्यात भारतात यायचा बेत पक्काही केला. खरच गीताला फार बरे वाटले हे ऐकून.

सोनूने गीताचे आयुष्य, तिच्या घरचं वातावरण, तिचं नशीबच बदलून टाकलं होतं. दागिन्याहून मूल्यवान होता तिचा सोनू. त्याला मिरवण्यात तिला अपार आनंद मिळायचा.

एकदा नेहमीप्रमाणे गीता सोनूबरोबर बागेत असताना ऑफिसर कदम तिथे आले. त्यांच्या सोबत एक लहान मुलगी होती, दहा -अकरा वर्षांची. त्या दिवशी बागेत फार कोणी नव्हते. सोनूला लहान मुलं आवडायची. त्यामुळे तो ह्या मुलीभोवती नाचायला लागला. तिने दुर्लक्ष केले आधी, पण मग तिचा जरा दुःखी, निस्तेज चेहरा खुलला. तिने स्मितहास्य केले. सोनूला ती कुरवाळायला लागली. तो थोडा धाउन पुढे गेला, व आशाळभूत नजरेने तिच्याकडे बघू लागला. ती त्याच्या मागे गेली.

"मी ही जातो त्यांच्या मागे," कदम म्हणाले.

पंधरा -वीस मिनिटात तिघे परत आले. मुलीच्या चेहर्यावर आनंदाची छटा होती आता.

"ही माझी पुतणी, रेवती," कदम म्हणाले. "हिचा वेळ आज सोनूच्या सहवासात फार छान गेला."

दुसऱ्या दिवशी बेल वाजली तर दारात कदम साहेब होते .

"काय म्हणतोय आमचा छोटा हीरो?" त्यांनी सोनूला कुरवाळले. "आज मी इथे काहीतरी मागायला आलो आहे - रेवतीसाठी."

"अगदी मागा हवे ते," गीता म्हणाली.

"काल तुम्ही माझ्या पुतणीला भेटलातच. सहा महिन्यांपूर्वी रेवतीची आई एका अपघातात गेली. रेवतीला मोठा धक्का बसला. रेवती रोज शाळेत जाते, अभ्यास करते घरी आल्यावर; पण कशातही जीव नाही हो तिचा. फार बोलत नाही; स्वतःच्या खोलीत जाउन पुस्तक तरी वाचते, किंवा फोटो अल्बम बघत बसते. विचारलेल्या प्रश्नांची उत्तरं देते. त्यानंतर गप्प. आई नसल्याचा तिला फार मानसिक त्रास होतोय. पण ती कोणाशीही याबद्दल बोलत नाही. वडिलांशीही नाही.

"काल सोनूच्या सहवासात रेवतीचा चेहरा खुलला. खूप दिवसांनी. सोनूच रेवतीला बरं करू शकेल असं मला वाटतं. तो असा अवतीभवती आनंद पसरणारा आहे. तो प्रेम मागून घेतो आणि प्रेम देतो ही. त्याला प्रेम देण्यात, आणि त्याचे निःस्वार्थी प्रेम स्वीकारण्यात रेवतीला आनंद मिळेल हो.

सोनू -रेवतीची पुन्हा भेट होऊ शकेल ना?"

"अर्थात !" गीता म्हणाली, "अगदी तुम्ही म्हणाल तेव्हा "